

سُورَةُ الْإِنْسَانِ (مَدَنِيَّة)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

هَلْ أَتَى عَلَى الْإِنْسَانِ حِينٌ مِّنَ الدَّهْرِ لَمْ يَكُنْ شَيْئًا مَّذْكُورًا ﴿١﴾ بهراستی ماوهیهکی زور له پوژگار بهسەر ئادهمیزادا هات که شتیکی وانهبوو ناو بریت. إِنَّا خَلَقْنَا الْإِنْسَانَ مِنْ نُّطْفَةٍ أَمْشَاجٍ نَّبْتَلِيهِ فَجَعَلْنَاهُ سَمِيعًا بَصِيرًا ﴿٢﴾ ییگومان ئیمه ئینسانمان دروستکرد له تیکهلهیهک (له سهرهمیکوتهیهکی بچووک و هیلکوکهیهک) له کاتیکدا دهمانهویت تاقی بکهینهوه، ههر بویه دهزگای بیستن و بینمان پیبهخشی. إِنَّا هَدَيْنَاهُ السَّبِيلَ إِمَّا شَاكِرًا وَإِمَّا كَفُورًا ﴿٣﴾ بهراستی ئیمه رینوویمان کرد بو رینگهی راست، به ئازادی دهتوانیت بیته کهسایهتیهکی ئیانداری سوپاسگوزار، یان بی باوهرو خوانهناس. إِنَّا أَعْتَدْنَا لِلْكَافِرِينَ سَلَاسِلًا وَأَغْلَلََّا وَسَعِيرًا ﴿٤﴾ بهراستی با بزائیت که ئیمه چهندهها کووت و زنجیرو ئاگری ههلیگرساومان ئامادهکردوه بو بی باوهران. إِنَّ الْأَبْرَارَ يَشْرَبُونَ مِن كَأْسٍ كَانَ مِزَاجُهَا كَافُورًا ﴿٥﴾ ییگومان چاکان و پاکنیش له پهرداخیکی پر شهرایدا دهخونهوه، که ئاویتتهکهی له سهراچاوهی کافورهوهیه. عَيْنًا يَشْرَبُ بِهَا عِبَادُ اللَّهِ يُفَجِّرُونَهَا تَفْجِيرًا ﴿٦﴾ که کانی یهکه بهندهکانی خوا لئی دهخونهوه له ههر شوینیکدا بیانیهویت ههلی دهقولینن و فواره دهکات. يُوفُونَ بِالْآذَانِ وَيَخَافُونَ يَوْمًا كَانَ شَرُّهُ مُسْتَطِيرًا ﴿٧﴾ ئەو بهختهوهرا نه، یهکیک له سیفاتیان ئەوهیه : وهفا بهنهزر دهکن، یاخود بهلینیکاندا وهفادارن و ئەنجامی ددهدن و بیمان ههیه له پوژیک که شهپی لی دهباریت و پرشو بلاوه... وَيُطْعَمُونَ أَلْطَعَامَ عَلَى حُبِّهِ مِسْكِينًا وَيَتِيمًا وَأَسِيرًا ﴿٨﴾ ههروهها نان و خوراک دهبهخشن، ئەگهرچی خوشهویستیش بیت لایان، بهههزارو ههتیوو دیلهکان. إِنَّمَا نُطْعِمُكُمْ لِوَجْهِ اللَّهِ لَا نُرِيدُ مِنْكُمْ جَزَاءً وَلَا شُكُورًا ﴿٩﴾ دهلین: ییگومان ئیمه ئەم خوراکهتان ههر لهبهرا خواو بو بهدهستهینانی رهزامهندی ئەو پیدهبهخشین، نه پاداشتمان لیتان دهویت نه سوپاس. إِنَّا نَخَافُ مِنْ رَبِّنَا يَوْمًا عَبُوسًا قَمْطَرِيرًا ﴿١٠﴾ ههروهها دهلین : ئەم کاره بویه دهکهین چونکه له پوژیکی تال و گرزو رهش و تاریک دهترسین، که پهروهردگارمان پیشی دههینیت. فَوْقَهُمْ اللَّهُ شَرَّ ذَلِكَ الْيَوْمِ وَلَقَّاهُمْ نَضْرَةً وَسُرُورًا ﴿١١﴾ جا خوای گهورهش له شهرو ناخوشی و نههامهتی ئەو پوژه پاراستنی و پرووی گهش و شادمانی پیبهخشین.

وَجَزَلْنَاهُمْ بِمَا صَبَرُوا جَنَّةَ وَحَرِيرًا ﴿١٢﴾ له پاداشتی خوځوړی و نارامگریاندا بههشت و ناوړیشمی پیښه‌خشین. مُتَكِبِينَ فِيهَا عَلَى الْأَرَائِكِ لَا يَرَوْنَ فِيهَا شَمْسًا وَلَا زَمَهْرِيرًا ﴿١٣﴾ نهو به‌خته‌وه‌رانه له‌سهر کورسی و قه‌نه‌فه رازاوه‌کان شانین داداوه، نه گهرمای خوړ بی‌زاریان ده‌کات، نه کره باو سهرما سه‌غله‌تیاں ده‌کات. وَدَانِيَةً عَلَيْهِمْ ظِلَالُهَا وَذُلِّلَتْ قُطُوفُهَا تَذِيلًا ﴿١٤﴾ سی‌به‌ری دره‌خته جوانه‌کان به‌سهر شوینه خوشه‌کانیاندا سهری فرو هیناوهو لیک‌درنه‌وهی میوه‌کانیش ئاسانهو ملکه‌چ کراوه. وَيُطَافُ عَلَيْهِمْ بِآنِيَةٍ مِّن فِضَّةٍ وَأَكْوَابٍ كَانَتْ قَوَارِيرًا ﴿١٥﴾ هه‌روه‌ها له سوراحی و دۆلکه‌ی زیودا شه‌رایان بو ده‌گیرن که ده‌کرېته نهو کوپ و په‌رداخانه‌وه که له شووشه‌و کریستالی تایه‌ت دروست‌کراون. قَوَارِيرًا مِّن فِضَّةٍ قَدَّرُوهَا تَقْدِيرًا ﴿١٦﴾ هه‌موو دام و ده‌زگای خواردن و خواردنه‌وه‌کان له شووشه‌ی زیوی دروست‌کراون به‌شینوه‌یه‌کی جوان و دل‌رفین. وَيُسْقَوْنَ فِيهَا كَأْسًا كَانَ مِزَاجُهَا زَنْجَبِيلًا ﴿١٧﴾ هه‌روه‌ها شه‌رایکی تریان پیش‌ککش ده‌کرېت که ناوېته‌که‌ی زه‌نجه‌بيله. عَيْنًا فِيهَا تُسَمَّى سَلْسَبِيلًا ﴿١٨﴾ که سه‌رچاوه‌یه‌که له به‌هه‌شتدا به سه‌لسه‌بیل ناو ده‌برېت. وَيَطُوفُ عَلَيْهِمْ وِلْدَنٌ مُّخْلَدُونَ إِذَا رَأَيْتَهُمْ حَسِبْتَهُمْ لُؤْلُؤًا مَّنشُورًا ﴿١٩﴾ ئینجا نه‌وجه‌وانانی هه‌میشه لاوو پروو‌خو‌ش و جوان و پاک، به‌ناویاندا ده‌گه‌رین (قسه‌ی خو‌ش و سروودی به‌تام ده‌لین) کاتی‌ک ده‌یان‌بنیت وا ده‌زانت مروارین و به‌و ناوه‌دا بلاو بوونه‌ته‌وه. وَإِذَا رَأَيْتَ ثَمَّ رَأَيْتَ نَعِيمًا وَمُلَكًا كَبِيرًا ﴿٢٠﴾ کاتی‌ک‌ش به‌هر لایه‌کدا چاوده‌گیرت، نه‌وه نازو نیعمه‌تی نه‌پراوهو بې نه‌ندازو ده‌سه‌ل‌اتی‌کی گه‌وره ده‌بنیت له باخ و باخات و کو‌شک و ته‌لارو دیمه‌نی جوان و فراوانی بې سنوور. عَلَيْهِمْ ثِيَابٌ سُنْدُسٍ خُضْرٌ وَإِسْتَبْرَقٌ وَحُلُّوْاْ أَسَاوِرَ مِّن فِضَّةٍ وَسَقْلَهُمُ رَبُّهُمْ شَرَابًا طَهُورًا ﴿٢١﴾ پو‌شاک‌ی به‌خته‌وه‌ران ناوړیشمی سه‌وزی ته‌نکه که به‌سهر پو‌شاک‌ی ناوړیشمی نه‌ستووردا له‌به‌ریان کردووه، به بازنی زیوی رازی‌ترانه‌ته‌وه، ئینجا له‌لایه‌ن په‌روه‌ردگاریانه‌وه شه‌رابی پاک و بیکه‌رد و خاوینیان پیش‌ککش کراوه. إِنَّ هَذَا كَانَ لَكُم جَزَاءً وَكَانَ سَعْيُكُم مَّشْكُورًا ﴿٢٢﴾ پاشان په‌روه‌ردگاریان پېیان ده‌فه‌رمو‌یت : به‌راستی نه‌م پادا‌شته شایسته‌ی ئیوه‌یه، هه‌ول و کو‌شش و کارو کرده‌وهی ئیوه‌ شایانی سو‌پاس و رېزه .. بیکومان خوی گه‌وره به‌م سو‌پاس‌گوزاریه نه‌وه‌نده‌ی تر به‌خته‌وه‌ران و دل‌خو‌ش ده‌کات . إِنَّا نَحْنُ نَزَّلْنَا عَلَيْكَ الْقُرْآنَ تَنْزِيلًا ﴿٢٣﴾ دل‌نیا‌ش به‌ نه‌ی محمد ﷺ هر ئیمه قورئانمان بو تو دابه‌زاندووه به‌ش به‌ش (تا خه‌لکی پی بیدار بکه‌یته‌وه). فَأَصْبِرْ لِحُكْمِ رَبِّكَ وَلَا تُطِعْ مِنْهُمْ ءَاثِمًا أَوْ كَفُورًا ﴿٢٤﴾ که‌واته خو‌ر‌اگر به بو فه‌رمانی په‌روه‌ردگارت، نه‌که‌یت ملکه‌چ و

فه‌رمانبه‌رداری تاوانباران و بڼ باوه‌ران بیت له‌وان. **وَأَذْكُرِ اسْمَ رَبِّكَ بُكْرَةً وَأَصِيلًا** ﴿٢٥﴾ ئینجا به‌رده‌وام یادی
 په‌روه‌ردگارت بکه‌و ناوی پیروزی با ویردی سه‌رزارت بیټ، له به‌ره‌به‌یان و دهمه‌و ئیواراندا. **وَمِنَ اللَّيْلِ**
فَأَسْجُدْ لَهُ وَسَبِّحْهُ لَيْلًا طَوِيلًا ﴿٢٦﴾ له شه‌وگاریشدا سوژده‌ی بۆ به‌و ته‌سبیحات و ستایشی له هه‌ندیکی
 شه‌ودا زوړ بکه. **إِنَّ هَؤُلَاءِ يُحِبُّونَ الْعَاجِلَةَ وَيَذَرُونَ وَرَاءَهُمْ يَوْمًا ثَقِيلًا** ﴿٢٧﴾ به‌راستی زوړبه‌ی ئەو
 خه‌لکه سه‌رگه‌ردانه هه‌زیان له ژیاڼی ئەم دنیا ته‌مه‌ن کو‌تایه‌یه که به‌خیرای تی ده‌په‌ریت و روژیکي سه‌خت و
 سه‌نگین پشتگوی ده‌خه‌ن و حسابی بۆ ناکه‌ن. **نَحْنُ خَلَقْنَاهُمْ وَشَدَدْنَا أَسْرَهُمْ وَإِذَا شِئْنَا بَدَّلْنَا أَمْثَلَهُمْ**
تَبْدِيلًا ﴿٢٨﴾ بۆ بیرناکه‌نه‌وه، خو هه‌ر ئیمه دروستمان کردوون ئەندامه‌کانی له‌شیانمان پیکه‌وه به‌ستوه، کاتیکیش
 به‌انه‌و‌یت ئەمانه لاده‌به‌ین و به‌که‌سانی تر سه‌ر زه‌وی ئاوه‌دان ده‌که‌ینه‌وه. **إِنَّ هَذِهِ تَذْكِرَةٌ فَمَنْ شَاءَ اتَّخَذَ**
إِلَىٰ رَبِّهِ سَبِيلًا ﴿٢٩﴾ به‌راستی ئەم سووره‌ته و سه‌رجه‌م ئایه‌ته‌کانی قورئان ئاموژگارییه، جا ئەوه‌ی ئاره‌زووی
 به‌هه‌شتی هه‌یه، ئەوه بۆ لای خوا ریکه‌و ریباز ده‌گریته به‌ر. **وَمَا تَشَاءُونَ إِلَّا أَنْ يَشَاءَ اللَّهُ إِنَّ اللَّهَ كَانَ**
عَلِيمًا حَكِيمًا ﴿٣٠﴾ دلنیاش بن: ئیوه هیچتان پیناکریت و هیچ کاریکتان پی ئەنجام نادریت مه‌گه‌ر خوا ویستی
 له‌سه‌ریټ، بیگومان ئەو خواجه زاناو دانا‌یه ده‌زانیت ک‌ی شایسته‌ی هیدایه‌ته، دانا‌شه له هیدایه‌تدانی به‌نده
 چاکه‌کاندا. **يُدْخِلُ مَنْ يَشَاءُ فِي رَحْمَتِهِ وَالظَّالِمِينَ أَعَدَّ لَهُمْ عَذَابًا أَلِيمًا** ﴿٣١﴾ ئینجا ئەو که‌سه‌ی خوا
 به‌وه‌یت و خوشی هه‌ول‌بدات، ده‌یخاته ژیر سایه‌ی ره‌حمه‌تی خو‌یه‌وه‌و بۆ سه‌ته‌مکارانیش سزای به‌ئیشی ئاماده
 کردوه.....